

Vila rodiny Matsumoto

Narumi si znepokojeně skousla spodní ret. Z přeplněného salonu se jí dělalo špatně, ale přesto se přinutila k úsměvu, když k ní cestou do dětského pokoje zamířil muž středního věku ve slušivém obleku.

„Matsumoto Narumi-san, velice rád vás poznávám. Jsem Hiroshi Shozo. Pracuji v kontaktním oddělení firmy vašeho manžela,“ řekl a uklonil se.

„Těší mě, Hiroshi-sane,“ prohlásila s lehkou úklonou. „Jestli dovolíte, na chvíli vás opustím. Potřebuji se poohlédnout po svém synovi.“

„Ach... Ano, samozřejmě,“ přikývl.

„Omluvte mě tedy prosím.“ Narumi opustila salon a vydala se nahoru po schodech do druhého patra vily.

Zaklepała na dveře pokoje svého desetiletého syna a vešla dovnitř. „Yukio, Kenshou se zajímal, proč nejsi v salonu. Chce, aby ses tam dole ukázal.“ Chlapec seděl u svého stolu s hlavou opřenou o jeho desku, jako by z něj vyprchal život. „Já tam nechci, mami,“ zakňoural.

Zabolelo ji to. Chápala, o co mu jde. Popravdě řečeno, nejraději by se tu zavřela s ním. Přistoupila k němu a položila mu ruku na rameno „Otec se s tebou chce pochlubit. Je na tebe hrdý. Proto chce, aby ses tam ukázal.“ Yukio něco zabručel a poslušně se narovnal. Ona se pousmála. „Tak vidíš.“ Chlapec ale úsměv neopětoval. Mlčel.

„Bud' potichu a počkej, až tě osloví,“ instruovala ho cestou dolů. „Bylo by nezdvořilé, kdybys začal mluvit jako první. Když tě pochválí, nezapomeň poděkovat.“

Chlapec přikývl.

„Jak jsi vlastně dopadl v té poslední soutěži? Ani jsi mi neřekl.“

„Vyhrál jsem.“

Objala ho. „Výborně,“ zašeptala a láskyplně ho políbila na čelo. „Vždycky budeš můj nejlepší.“ Otočila ho k sobě a uhladila mu vlasy. Narovnal se a upravila si vlastní šaty. „Pojďme se jim ukázat.“

Yukio přikývl a sevřel její ruku.

„Můj syn Yukio. Jednou po mě převezme firmu,“ představil ho autoritativním hlasem Kenshou. Zraký všech přítomných se obrátily na chlapce a Yukio se začal plaše rozhlížet, dokud mu otec nesevřel rameno. „Stůj klidně,“ sykl. „Chovej se jako můj syn.“ Yukiovi přeběhl mráz po zádech. Pak ucítil na druhém rameni konejšivý dotek jiné ruky. Máma.

Když se konečně všichni hosté rozešli a v budově se rozhostil klid, bylo pozdě.

„Yukio, běž spát. Zítra musíš jít do školy.“

„Ano, otče.“ Yukio vstal z křesla, ale pak se ještě na chvíli zastavil.

„Ano?“

„Vyhrál jsem v soutěži první místo,“ řekl chlapec plaše.

„To není žádné překvapení. Jsi přece z rodiny Matsumoto a to je velká čest. A Velká čest znamená velkou zodpovědnost.“

„Yukio, běž do postele,“ zasáhla Narumi.

Když chlapec odešel, Kenshou si ji změřil ostrým pohledem.

„Je to desetiletý chlapec,“ řekla tiše. „Vyvíjíš na něho moc velký tlak.“

„Musím.“

„Manažer jedné z největších firem v Tokiu a musí?“

„Ano, musí. Právě proto,“ řekl zamyšleně.

„Pochválíš ho jen před hosty, ale v soukromí? Všechno bereš jako samozřejmost.“

„Pomáhám mu, aby byl silnější,“ prohlásil její manžel. „Jinak v tomhle světě nepřežije.“

O pět let později...

Yukio pohlédl na šestici mužů, kteří s nesmírnou opatrností nesli rakev z černě mořeného dřeva.

Pohřeb po evropském stylu...

Tak jak si to přála.

Rozhlédl se po ohromném zástupu lidí, z nichž většinu neznal. Začal proslov. Yukio poslal pohled do prázdna a skousl si ret. Zamrkal, aby zabránil pláči. Ucítil, jak do něho někdo šťouchl. Ani se nemusel ohlížet. Otec.

Překlad: Ovládej se!

Otec stál vedle něho s tváří pravého hráče pokeru. *Žil si s ní několik let a nejsi schopný alespoň na chvíli odložit tu svoji hrdost a ukázat, že ti na ní záleželo? Copak ti nestojí alespoň za pár slz?* Yukio sevřel pěsti ve vzteku. Nejradši by začal křičet, nejraději by ztropil scénu, na kterou by otec nikdy nezapomněl, jenom proto, aby rozbil tu jeho falešnou pózu, aby mu udělal ostudu, aby ukázal celému světu, že velký manažer Kenshou Matsumoto nemá všechno pod kontrolou tak, jak předstírá.

Po tváři mu stekla slza.

Nezapomeň, kdo jsi? Nezapomeň, kdo jsem já. Já jsem její syn! Co je špatného na tom, že tu budu brečet? Co je špatného na tom, že prožívám emoce jako kdokoli jiný?

Otec do něho dloubl podruhé. „Ovládej se,“ zasyčel.

Yukio sevřel pěsti.

A povolil je. Toto je mámin pohřeb. Nemůže udělat ostudu. Kvůli ní musí dohrát svou roli až do konce.

O dva roky později...

Uskočil těsně předtím, než ho proklálo kopí, a potom pozvedl vlastní zbraň a vší silou máchl - Máchl? To zní blbě- A vší silou udeřil- Udeřil? Eh, ne, ne. Vší silou vrazil hrot své zbraně do svého nepřítele a... Dneska to stojí za hovno... Vůbec se mi nechce přemýšlet... Chiaki sklouzla ze židle a lehla si na záda vedle dlouhého stolu školní knihovny. Kravata a dámské sako její školní uniformy ležely pohozené vedle ní. Kdy nám konečně dají ty letní uniformy? Založila si ruce pod hlavu a povzddechla si. Aspoň že tu nikdo neoxiduje. Povolila si gumičku ve vlasech a prohrábla si je. Asi bych si měla zajít ke kadeřnici... Jenže slíbila, že to stihne dodělat do konce týdne a ještě jí zbývá patnáct stránek komiksu. Proč vlastně ztrácím čas s manga, když to žere tolik času? Chiaki si promnula unavené oči. Zavřeli by mě tu, kdybych tu usnula? Zůstává tu vůbec ně -. Její myšlenky přerušil zvuk opatrně otevíraných a pak zavíraných dveří. Sakra.

Otočila hlavu směrem ke dveřím a zrak se jí zastavil na osamocené postavě. *Matsumoto. Ze všech lidí na světě zrovna on. Průměrná výška, černé vlasy v zdánlivě rozčuchaném účesu a obličej typického ikemen - pěkný, bez jediné známky nesouměrnosti. Dokonalost každým coulem. Tenhle by se nikdy neuživil tvrdou prací. Nosí se jako král. Nikoho si nevšímá, s nikým nemluví, všichni jsme tu pod tvoji úroveň, co? Tatíček: akcionář a ředitel jedné z největších firem v Japonsku. Někdo už má budoucnost zajištěnou a nemusí pro ni hnout prstem. Vždycky ve všem nejlepší, náš malý Matsumoto... Taky bych byla tak dobrá, kdybych neměla nic jiného na práci.*

Yukio si promnul obličej. Šlo o ten včerejší konflikt s otcem, poslední ze série hádek, které měnily jejich soužití na bojiště. Včera ho otec opět donutil jít na zasedání správní rady, aby „nasál tu správnou atmosféru a správné vystupování“, ale tentokrát si to nenechal líbit a na schůzi se kriticky vyjádřil k otcovu návrhu. Ačkoli měl mlčet, opět jen mlčet, sám si vzal slovo a prohlásil, že další snižování nákladů a reinvestice části úspor do marketingu jsou vkládáním peněz do klamání zákazníků. Póza místo kvality, slogany místo cti. V zasedací místnosti zavládlo hrobové ticho. Samozřejmě, otcovi se nikdo neodvážil oponovat. Všichni se tvářili, jako kdyby tam Yukio vůbec nebyl. Doma do sebe otec kopl tři panáky Suntory a začal křičet, jak špatný je Yukio syn, jak je nevděčný a neváží si postavení, za jaké by jiní snad vraždili. Potom mu připomněl, kdo je pánem domu a kdo tvoří pravidla. A kdo může koho vydědit.

Panebože, já ho už nedokážu ani cítit! Chová se ke všem ostatním jako ke

svým sloužícím!

Opřel se o stěnu. *Nevím, jestli to dokážu v sobě dál dusit... Ale domů dneska nejdu.*

Jenže neměl, u koho by strávil noc.

Když si uvědomil si, jaké ticho panuje v prázdné místnosti, najednou to na něj všechno padlo. Všechno co do tohoto okamžiku potlačoval. Jako by se zvedla hráz zadržující jeho emoce a ty se prostě vylily ven. Chtělo se mu křičet. Na prsou se mu usadil tlak, který způsobil, že začal zrychleně dýchat. Z očí mu najednou začaly téct slzy. Snažil se dostat své emoce zpátky pod kontrolu, ale nedokázal je zahnat za hradby svého sebeovládání. Zuřivě udeřil do stěny, nedbaje na bolest. Opřel se o ni hlavou. Cítil se doslova na dně. *Co mám dělat? Co mám sakra dělat?! Já už to nevydržím! Proč to musí být takhle?*

Na rameni ucítil něčí dlaň.

Nesudte lidi, dokud je doopravdy nepoznáte... Jako by se dívala na svůj vlastní odraz.

Co mám dělat? Váhavě k němu natáhla ruku a dotkla se jeho ramene. Dokázala cítit a pochopit jeho bolest. *Proč?* Přinutila se promluvit: „Jsi v pořádku?“ Neodpověděl, jen skryl svou hlavu do dlaní. Čekala.

Chtěl říct, že ano, ať odejde a nechá ho být, ale nedostal ze sebe ani slovo.

Způsob, jakým se ho dotkla, mu připomněl matku. Na okamžik ho napadlo, jestli se ho matka nesnaží ukonejšit ze záhrobí.

„Už jsem v pořádku,“ zašeptal.

„Vážně?“

Podíval se na ni. Její pohled se mu vpálil do mysli.

„Ty jsi Matsumoto, že?“

Přikývl.

„Na tu ruku by sis měl dát led.“

Přikývl.

„Jsem Tsukino Chiaki.“

„Děkuji, Tsukino Chiaki. Nevšiml jsem si tě.“

„Přemýšlela sem,“ ukázala za sebe, kde se na koberci povalovalo sako a kravata.

Podíval se na ruku, která začínala rudnout, a lehce se kousl do spodního rtu. „A o čem?“ zeptal se, aby odvedl pozornost jinam.

„No... a vážně tě to zajímá?“

Z budovy vyšli společně.

„Řekneš mi, proč ses snažil knockoutovat tu zed?“ zeptala se, když minuli školní branku.

„Něco ve mě vybuchlo...“

Chápavě přikývla. „Když má člověk vztek, není dobré to v sobě dusit.“
Mlčel.

Upřela na něho svůj pohled, jakoby všechno bylo jasné. Mávla rukou.

„Můžem jít do parku, jestli chceš.“

Pokrčil rameny. „Jo, proč ne.“ *Stejně na mě nikdo doma nečeká.*

„Takže s ním poslední dobou nevycházíš?“

„Poslední dobou? Celý život! Nemůžu ho vystát. Stačí, abych ho viděl, a už se mi vaří krev.“

Chiaki si založila paže na hrudi a zamyšleně se zahleděla do dálky.

Proč se jí s tím vůbec svěřuji? Aby se mi ulevilo?

Tohle se přece nedá nijak vyřešit, je to bludný kruh.

Vstal z lavičky, na kterou si sedli. „Děkuji ti za tvůj čas, Tsukino Chiaki,“ řekl formálně. „Opravdu se nyní cítím lépe.“

O tři týdny později...

Yukio se zhluboka nadechl a přivřel oči. Situace doma se sice nijak nezměnila, ale už tomu nemusel čelit sám. Byl tu někdo, kdo ho kdykoli, když potřeboval, vyslechl. A v její přítomnosti rád zapomínal, čím vlastně prochází.

„Už tě někdy napadlo, že bys ho zabil?“ zeptala se ho.

Cože? Yukio sebou překvapením škulbl a okamžitě vyhrkl: „Samozřejmě, že ne!“

Chvíli mlčela. Šli po chodníku pod zelenými stromy a drželi se za ruce.

Také mlčel.

Potom Chiaki něco sotva slyšitelně zamumlala.

„Promiň?“

„Mě ano,“ zašeptala Chiaki.

„Cože?“ zeptal se a pomyslel si, že mu muselo uniknout ještě něco dalšího.

Ale její pohled – led a ostrost – mu prozradil, že nic dalšího už nepřeslechl.

„Proč bys proboha chtěla zabít mého otce?“

Zastavila se. „Nemyslela jsem tvého!“

Mlčel.

„Něco ti řeknu.“ Prohrábla si vlasy a dala se znovu do pohybu. „Tady jsem přijela potom, co jsem se nechala emancipovat. Bydlím tu sama a vydělávám jako mangaka. Ale to co sem chtěla říct, je... Můj otec byl důvodem, proč jsem doma nevydržela a musela jsem odejít. Matka sama ho nedokázala snést a zmizela, když mi bylo šest... Neustále se opíjel, křičel a mlátil do všeho, co se mu připletlo do cesty. Musela jsem přespávat u přátel a někdy i venku, když jsem neměla, kam jít. Nedokázala jsem s ním být v jedné místnosti, viděla sem ho jako největší odpad lidstva, jako hrozbu, která se musí odstranit.“ Zadržované slzy jí sklouzly po tvářích a ona je okamžitě setřela, zahanbená svojí slabostí. „Byla to neuvěřitelná úleva, když sem se odtamtud dostala. Sice pořád beru nějaké uklidňující prášky, ale můj psychiatr říkal, že to bude stačit jen na pár let a pak budu v pohodě.“ Podívala se na něj. „Ale ty si jiný případ, Yukio!“

No to sakra doufám!

„Yukio, podle mě byste si měli promluvit bez jakýchkoli přetvářek. Měl by ses ho zeptat, proč se chová, tak jak se chová. Měl bys mu říct, jak se kvůli tomu cítíš.“

Povzdechl si a zabodl pohled do země „Nejsem si jistý, jestli by to šlo... Poslední dobou spolu vůbec nemluvíme, a když ano, tak se hádáme.“

Zavřel za sebou dveře a prošel přes velký obývací pokoj.

„Kde jsi byl?“

Musel jsem na něj natrefit zrovna teď? „Venku,“ odpověděl a otočil se ke svému otci, který zamračeně seděl ve svém oblíbeném křesle.

„Místo toho, že by ses zabýval svými povinnostmi, si neustále hraješ jako malé dítě. Domů se vracíš až k večeru aniž bys mi řekl, kde nebo s kým trávíš čas.“

Najednou mu to vadí. Yukio se lehce uklonil „Omlouvám se, budu si to pamatovat a sdělovat ti, kam jdu.“

Kenshou našťvaně přimhouřil oči a vstal „O tohle tu nejde. Máš taky svoje povinnosti a budeš je plnit! Měl ses účastnit schůzí, jak jsme se domluvili.“

Domluvili? Prostě mi to oznámil. Yukio si povzdechl „Ale když jsem se účastnil, tak jsem stejně nemohl nic říct.“

Kenshou si založil ruce na hrudi „Právě proto jsem chtěl, abys tam byl. Máš po mě převzít firmu a musíš pochopit, jak to v ní funguje... Navíc, tvoje námitky nebyly tak oprávněné, jak si myslíš. Musíme se přizpůsobit zákazníkům a ti teď chtějí levnější produkty – s cenou se ale také musí snížit kvalita,“ vysvětlil.

Yukio sklopil oči „Omlouvám se,“ zamumlal.

Kenshou neodpověděl a znovu se posadil.

Zase to tu je. To nepříjemné ticho a napětí. „Otče?“

Muž k němu překvapeně vzhledl, nebyl na to oslovení zvyklý. „Ano?“

Nejradši bych zmizel, ale musím to alespoň zkusit. „Chci si promluvit jako normální rodina, myslím, že na tom nejsme dobře, co se vztahu otce a syna týče.“

Kenshou si povzdechl „Ne každý člověk si může dovolit být šťastný.“

Yukio se k němu váhavě přiblížil „Jenže já si ani nepřipadám jako člověk. Vždycky něco dělám, aniž bych věděl proč nebo to chtěl. Lidé kolem tebe jsou jako tvé šachové figurky, mě nevyjímaje. A cokoliv nezapadajícího do tvého plánu je zamítnuto. Vybral jsi mi školu, hudební nástroj, na který hraji i moje záliby. Co bude jako další? Budeš mi vybírat i partnerku? Co když poznám někoho, zamiluji se a ona ti nebude vyhovovat, protože nebude z odpovídající společenské vrstvy?“

Kenshou neodpověděl.

Měl bych odejít? Yukio začal pomalu couvat z místnosti.

„Počkej!“ zastavilo ho otcovo zvolání. „Chtěl jsem, abys byl co nejlépe připravený na překážky, které tě čekají. Jako majitel firmy, jsem tě musel připravit na tu ohromnou zodpovědnost. Aby to pro tebe bylo co nejsnazší... Já vím, že nedokážu být dobrým rodičem. Nejsem jako tvá matka. Asi zapomínám, jaký tlak na tebe vyvíjím. Zapomínám, že bych tě měl někdy pochválit.“

„Tak proč jsi ke mně tak chladný a tak našťvaný?“ zeptal se ho Yukio.

„...Také jsem těžce nesl smrt tvojí matky a stále se přes to nedokážu přenést. Jsem našťvaný sám na sebe a pak ten vztek obrátím proti lidem kolem sebe... A ty se mnou už ani nemluvíš a vyhýbáš se mi.“

„Můžeme... to zkusit znovu a změnit to.“

Otec se na něj zahleděl a jeho rty se pohnuly v sotva znatelném úsměvu
“Děkuji.”

Děkuji, Chiaki.